

я давамъ, рече Главкъ. А ты, Недіе, не бой са, Аѳинянитъ никога не оставятъ злочеститъ.

— О, извика Бурбъ като са подигна ядосанъ отъ стола си. Толкози шумъ за една робиня? остави тогози господина, Стратонико; остави го; за угодата му ще простимъ единъ пътъ дърската мезиница.

И туй като рече пристѣпи къмъ звѣрската си супруга.

— Мисль, рече Клодій, че и другій нѣкой е былъ тука преди малко.

— Отиде си; (жрецътъ на Изва осѣти че не е време да са ба ни и са оттегли) той бѣше единъ мой и бакхусовъ пріятель, ма дѣкъ чловѣчецъ, отъ онѣзи които бѣгатъ тосъ часъ като чуватъ шумъ, рече Бурбъ хладнокровно. И ты момиче, внимавай! Ще съдереши тогата на господина каквото си залепила о нея. Прощавамъ та.

— О, не ма оставй, ради бога, нема оставй! викаше Недія, катто бѣше обвиня рѣцитъ си около кръста на Аѳинянина.

— Заклеваніята и прелеститъ на бѣдното туй създаиѣ нажелнихъ Главка. Той сѣди на единъ столъ, туря Недія на колѣнитъ си и отры кръвь-та и слъзитъ ѳ, катто ѳ шумяше на ухото утѣшителни думы катто на дѣте: И толкози прекрасенъ бѣше въ туй си благо-твореніе, щото и звѣрското сърце на Стратоника омекна. Съкашъ че присѣтствіето на Главка освѣгяваше мрачния и нечистъ онзи вертепъ; младъ, изъясненъ и веселъ той са виждаше катто най чиститыйтъ чловѣкъ на свѣта когато утѣщаваше едно създаиѣ, катто свѣтътъ бѣ отхвърлилъ.

— Я виждъ! кой бы помыслилъ че нашата слѣпа Недія ще има тапвази честь? думаше ламята катто отриваше пота отъ челото си.

Главкъ погледна на Бурба.

— Чуй ма чловѣче, рече му. Тѣзи ти робиня нѣе добръ, знае да работи цвѣтъта; искамъ да я принесъ даръ на една госпожа. Продавашъ ли я?

Катто пыташе, осѣти че голѣма радостъ са поевни на лицето на бѣдното момиче. Тя станъ изведиждъ и катто си метиъ назадъ коситъ които покрывахъ очитъ ѳ, хвърли погледи наоколо катто че можаше да гледа.

— Да продадемъ наша Недія! Не, ей богу! отговори Стратоника, катто си искриви лицето.

Недія дълбоко постенъ, хвърли са на стола и прилепи о тогата на покровителя си.